

ஐஸ்வர்ணி ஸ்வரணசுகுமாரி இயங்கிவரும் அலங்காரம் !

கவிஞர் வதை ஸ்வரணசுகுமாரி இந்த சப்டம்பர் மாதம் 22ஆம் நாள் வயது 80! அதே வயதும் அதே மாதம் பிறந்த என்னுடைய அம்மாவையே பிறந்தநாளாகக் குறிப்பிட்டுக் கொள்ளும் இரண்டுநாட்கள் கழித்துப் பிறந்தவர். (என்னுடைய அம்மா என்னளவிலோர் அருங்கவிதை!) இன்றளவும் தொடர்ந்து கவிதை, கதை, கட்டுரைகள் எழுதிவருகிறார். எழுத்தின் மஹிமை மட்டுமே தன்னையெழுதிக்கொள்ளத் தெரிந்தவர். அதனாலேயே பல விருதுகளும் அங்கீகாரங்களும் இவரைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்வதில்லை. விளக்கு விருது கவிஞர் வதை ஸ்வரணசுகுமாரி வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. அம்முதலில் கவிதை கவிஞர் வதை ஸ்வரணசுகுமாரி கவிதைகள் தொடர்ந்து வெளியாகிவருகின்றன.

VAIDHEESWARAN VOICES என்ற பெயரில் இயங்கிவரும் அவரையே வலப்பையில் இடம்பெற்றுள்ள படப்பைக்கங்களும் கோட்டோவியங்களும் (கவிஞர் வதை ஸ்வரணசுகுமாரி கவிதைகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. <http://www.vydheesw.blogspot.in/>) கவிஞர்

எங்கோ நீ ளுகின்ற எல்லையில்லாக் கற்பனகை கதைகள்
எதிரே நிகழ் த்தும் அசாத் தியமான
ஓழாங்கும் இயக்கமும் அழகும் ..உயிர்த் துடிப்பும்த் .....
உணர்வமீ ட்டி இசையாக் குகிறது இக்கணம் ....
அதற்கு ஒரு அர்த்தம் எதற்காக?

3.ஊழல்கள்

ஊழல்கள்

ஊழல்கள்
ஊழல்கள் .....

ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ?...
ஊழல்கள்
ஊழல்கள் ..
ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள்
ஊழல்கள் ..
ஊழல்கள்
ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள்
ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள்
ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள்
ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் .....
ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள்
ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள்
ஊழல்கள் ஊழல்கள் ..... ஊழல்கள் ஊழல்கள் ?
ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள்
ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் .....
ஊழல்கள் ஊழல்கள் ..
ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ...
ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள்
ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள்
ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள்
ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ...
ஊழல்கள் .....ஊழல்கள் ...
ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ?
ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ?
ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ?
ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் ஊழல்கள் !!

4.ஊழல்கள்

000000 00000000000000 00000000!

1.00000000 000 0000000000

நான் வலையிலிருந்து களைப்புடன் உள்ளே நுழைந்தேன்.

நான் வருவதை அம்மா கவலையுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

நான் "என்ன?" என்பது போல் அவள் முகத்தைப் பார்த்தனே அவள் கட்டிலில் படுத்துறந்த அப்பாவைக் காட்டினாள்.

"எப்படி இருக்கே அப்பா? சட்டையைக் கழட்டிக்கொண்டே கட்டினேன்."

அப்பா அரை மயக்கத்திலிருந்தார். போர்வையும் படுக்கையும் கலந்து அலங்கோலமாக இருந்தது. அவர் மெள்ள தலையைத் திருப்பி குரல் வந்த திசையைப் பார்த்தார்.

"நீ வந்துட்டியா?"

நா குழறிய குரலில் ஒரு சின்ன சந்தோஷம் தொனித்தது. அம்மா மெதுவான குரலில் சொன்னார்.

"இதோட ஆறழை தரம் சிறு நீ ர் கழிச்சுட்டார்.."

நான் கவலையுடன் அப்பாவைப் பார்த்தனே அவர் அருகில் மஜையில் வதைத்திருந்த மாத் திரைகளைப் பார்த்தனே. இன்னும் ஒரு நாளாக குதவேயான மாத் திரைகள் இருந்தன.டாக்டர் நாளாக குத்தான் வரச் சொல்லியிருந்தார்.

கடந்த ஆறு மாத காலமாக இரண்டு வாரங்களுக்கு ஒரு முறை அப்பாவை ஆஸ்பத்திரியில்

Written by - லதா ராமகிருஷ்ணன் -

Thursday, 24 September 2015 22:32 - Last Updated Wednesday, 16 December 2015 04:30

மஜேயையில் கபிக் கப்படாமல் இரூந்த ஜஸை .அவர் வாயில் மள்ள ஊற்றி மீ திரூந்த மாத் திரகைளைப் படோட்டனே .படோர்த்தி விட்டனே .

“கொஞ்சம் படொறுத்துக்கோங்கோப்பா.....நாளகைக்கு படோயிடலாம்... ஏற்கனவே நாளகைக்குத் தான டாக்டர் அப்பாய்ண்ட் மண்ட் கொட்டுத் திரூக்கார்..”

நான் மதெுவாக என அறகைக்குள் படோய்க் கொண்டிரூந்தனே .

“ஏம்ப்பா..பிரதமர் ஜனங்களோட சதேத்தியில் லயை?...அவர் வர்ரார்னா ஜனங்களை இப்பிவிடபி அபிக் கணுமா?... எம்மாதிரி பிராணாவஸ்தை பட்றவனலெலாம்..... ‘ வார்த்தை வராமல் துக்கம் துண்டயை அடதத்து ஏதோ முணுமுணுப் பாக முபிந்தது. ..

அவர் முணுமுணுப்பு ஒரு தனி மனிதனின் முணுமுணுப்பாக துனிக் காமல் இதுமாதிரி வதேனகைக்குள்ளாகிக் கொண்டிரூக்கும் எத்தனயைபா படமர மக்களின் கரலாக ஓலித்தது.

மறுநாள் அப்பாவை டாக்டரிடம் கபிட்டிக் கொண்டு படோனனே .

நிலமை நெஜமாகவே கவலகைக் கிடமாகிவிட்டது. அப்பா படரிதாக மப்ச்சுவிட்டுக்கொண்டிரூந்தார் . நிலமையை படர்த்து அறிந்து கொண்ட நர்ஸ் ஓடிப்படோய் டாக்டரை அவசரமாக வளையே அழதத்து வந்தார் .

டாக்டர் அப்பாவின் நாடியைப் படரிசுதாதித்துப் படர்த்துவிட்டு “அய்யய்யோ...” என்றார் , தனக்கு மட்டும் சலல்லிக் கொண்ட மாதிரி.

“நறேறே வந்திரூக்க வணெட்டும் டாக்டர்... .வரமுடியாமல் படோய் விட்டது....” என்றனே கவலயைடன்

“அட்டா..... நறேற்று வந்திரூந்தா நல்லா இரூந்திரூக்காமே! .....ஏன் இப்பி தாமதப் படுத்தினீங்க? . எனனா ஆச்சு?”

“அது வந்து.. ரடோடலே ....” நான் சலல்ல வாயடுத்தனே . அதற்குள் அப்பாவின் கயையும் தலயையும் வகேமாக அசநத்தது.

பசேச்சு வராமல் மப்ச்சு துண்டயையில் சிக்கிக் கொண்டு உயிரின் இரசைச்சலுடன் இழுத்துக் கொண்டிரூந்தது ..

அப்பா நடுங்கிய விரல்களை அந்தரத்தில் யாரயைபா சூட்டிக் காட்டியவாறு அவர் சலன்ன அந்த முபிவான வார்த்தை.....

“பி...ர....தழ்.. மம் ..... ர்..

2. ஊழ்க்காணம் கலாசாரத்துறையின் கட்டுப்பாட்டு அலுவலகம்

இந்த “காப்பி” கமிஷனும் வழக்கம் நமக்கு எப்போது தொத்திக் கொண்டது? இந்த வழக்கத்தை நம் கலாசாரத்தோடு கலந்து கரத்தை வளள்கை காரர்கள்தான் என்று தெரிகிறது. எனக்குத் தெரிந்தவரை 1920க்குமேல் தான் பிராமணக் குடும்பங்களின் சமயவழிகைகள் இந்தக் காப்பி பானம் சகஜமாக புகுந்திருக்கலாம்.

1916ல் கல்யாணம் செய்து கொண்ட புகுந்த வீட்டுக்கு வந்தபோது குடும்பத்தில் புகுந்தவர்கள் மட்டும் தான் காப்பி கமிஷன்கள் அனுமதிக்கப்படுவார்கள் என்று என்தாயார் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். பிறகு இந்தப் பானத்தின் ஆதிக்கம் மெள்ள மெள்ள பொதுவான காலபைப் பழக்கமாக மாறி பிராமணக் குடும்பத்தை தாண்டி சமீகத்தின் பிற ஜாதி வட்டங்களிலும் இன்றியமையாத பானமாக நிலத்தை விட்டது.

1920க்கு முன்பு .. காப்பி கமிஷன்து ஆசாரத்துக்கு அவ்வளவு பொறுத்தமான விஷயமாக ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. மேலும் அது வளள்கை காரனின் நாகரிகம் என்ற அன்னியத்வமும் நிலவி வந்திருக்கக் கட்டும்...

ஊழ்க்காணத்தில் வளளிவந்த ஒரு சினிமாவில் கட்டி என்த. எஸ். கிருஷ்ணன் பகட்டான வாழ்க்கையைக் கலி செய்து பாட்கிற பாட்டில் “அவ கார்லெ போவா... ஊர்தைச் சூத்துவா... கண்ணாடி பாப்பா... காப்பி கமிஷன்து...” என்று இளக்காரமாக பாடுவார். கஞ்சி கமிஷன்து தான் நமது கலாசாரப் பண்பு... என்று சொல்லுவார். ஆனால் சட்டான காப்பியின் விற்றுவிற்றுப்பு உள்ளே போனபோது அது இந்த சமீபிரதாய தயக்கங்களை மீறிக் கொண்ட நாக்கையும் மனதையும் வளத்தைப் போட்டு விட்டது. மக்கியமாக சங்கீ தக காரர்களும் கலன்களும் இதை ‘சோமபானமாகவே’ பாவிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். கரநாடக சங்கீ தத்துக்கும் காப்பிக்கும் ஏதோ ஒரு அபாரமான பொறுத்தம்.. மெள்ள மெள்ள காப்பியின் இந்த ஆக்ரமிப்பு இந்தியக் குடும்பங்களில் இன்றியமையாத ஒரு கலாசார அடையாளமாகவே மாறிவிட்டது.

ஒரு சமுகமான வரவறே்புக்கு காப்பி ஒரு அவசியமான ஆரம்பமாக ஆகி விட்டது...

“வீட்டு தட்டிப் போன போது ஒரு வாய்க் காப்பி கட்டிவா கொடுக்கலே... அந்தக் கட்டகாரி..” என்ற வசனத்தை நாம் கேட்டிருக்கிறோம்.

இந்த காப்பி பானத்தின் அன்னியத்வத்தை பின்னுக்குத் தள்ளி நம் கலாசாரத்தோடு சகஜமாக ஒட்டவகைக்கும் முயற்சி அந்தக் காலத்தில் பரவலாக இருந்திருக்கும் போல் தெரிகிறது..

அதற்கு ஆதரவாக அந்தக் காலத்தில் யாரோ ஒரு “காப்பி வறித் தாத்தா “ஒரு பாட்டு எழுதி எல்லோரையும் பாடச் சொல்லி சமீகத்தின் உளவியலை பாதித் திருக்கிறார்..

கீழ்க்காணும் “காப்பி பாட்டை” என்த அம்மா தான் சிறுவயதில் கேட்ட பாட்டை தன் 90 வயதில் எனக்கு பாடிக் காட்டினாள். அதை உடனே எழுதிக் கொண்டேன். “அந்தக்

